

at uddanne sig til de høieste Poster i Hæren og at uddanne sig fuldt til de Vaaben, der trænge stærkt til at have meget uddannede Officerer.

Den Deel af Hærens Organisation, hvor der maaskee er allerstørst Forskjel mellem Forsvarscommissionens Forslag og Ministeriets, er vistnok den, der angaaer Intendanturcorpset. Her beder jeg den høie Forsamling at erindre, hvad jeg sagde i Begyndelsen, at jeg har følt et meget stærkt Savn ved, at vi ikke have haft en særlig Sagkyndig i Forsvarscommissionen, hvad administrative Forhold i det Store angaaer, og jeg troer, at det er følt saa stærkt allerede i Commissionen, at det Forslag, vi opstillede i saa Henseende, løb Fare for i visse Retninger at trænge til betydelige Forandringer, at det idetmindste ikke forundrer mig, at der er kommet et saadant forandret Forslag frem.

Jeg har endnu tilbage at omtale eet Punkt, nemlig Ansættelse, Fjorremmelse og Afgang i Hæren. Det er allerede omtalt af idetmindste een af de ærede Talere, der idag have haft Ordet, at Ministeriet har opgivet det Fjorremmelsesraad, som Forsvarscommissionen havde foreslaaet. Nu tillader jeg mig at sige, at jeg har en meget fast Overbeviisning om, at Avancement ved Valg er en Nødvendighed og et stort Gode. Jeg troer, at det aldrig kunde være rigtigt at vedblive som hidtil, at den, der engang var indtraadt i Hærens Rækker, skulde vedblive at gaae frem og næsten sikkert til de høieste Poster, om han arbejdede ivrigt, eller han ikke arbejdede ivrigt, om han var særligt begavet dertil eller ikke. Jeg er derfor overbevist om, at Avancement ved Valg er en fuldstændig Nødvendighed. Ved Siden deraf er det mig imidlertid klart, at skal man tage Dhygtigheden frem, hvor man finder den, saa er det i mange Tilfælde en vanstelig Sag, og Bestemmelsen om Avancement ved Valg vil naturligtviis medføre, at man aabner Porte og Døre for mange uheldige Ting; man faaer Uselfstændighed i mange Retninger, Søgen efter

at staae sig godt med Foresatte, og Søgen efter at glimre istedetfor efter virkelig Dhygtighed osv. Men uanset alle disse Under, som man aabenbart vil give Afgang til, er jeg dog overbevist om, at Principet, at man maa have Avancement ved Valg, er vigtigt. Men har man Diet rettet paa, at det vil føre mange Ulemper med sig, saa forekommer det mig, at man maa i høi Grad være vaersom med de Former, under hvilke man bestemmer, at Fjorremmelse ved Valg kan stee, og der kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at Forsvarscommissionen har været heldigere, end den høitagtede Minister i det Forslag, her foreligger. Det forekommer mig, at det er netop Spørgsmaal, der med stor Fordeel kunne afgjøres af flere istedetfor af enkelt Mand. Der er nok i Motiverne henviist til, at den, der skal afgjøre et slikt Spørgsmaal, ikke vil gjøre det, uden at raadspørg sig med dem, som have nærmest Kundskab om de Paagældende, men det forekommer mig, at det er ønskeligt, at det bliver en Bestemmelse, at det skal stee, og det kan kun stee paa en betryggende Maade, forekommer det mig, naar det foretages i et samlet Raad. Jeg skal ogsaa henlede Opmærksomheden paa, at efter mit Skøn er det en uheldig Forskjel, der vil blive mellem de to Etater, naar Fjorremmelsesraadene ikke kom ind i Hæren, men derimod overeensstemmende med det Forslag, vi have faaet forelagt fra Marinen, bleve indførte der. Det forekommer mig, at, hvad der i saa Henseende er rigtigt i den ene af de to Etater, maa ogsaa være rigtigt i den anden.

Det være mig til Slutning kun tilladt at gjøre en Bemærkning i Anledning af nogle Uttringer, der ere fremkomne fra det ærede Medlem, der havde Ordet før mig. Hvis jeg ikke opfattede ham urigtigt, saa meente han, at en Udtalelse om, hvorledes Udsigterne i den nærmeste Fremtid vilde være med Hensyn til den Anvendelse, Hæren vilde faae, vilde være af Betydning ved Afgjørelsen af dette Spørgsmaal. I den Anledning tillader jeg mig at henlede Opmærksomheden paa, at en Herord-